

Pohádky

pro Rytíře řádu čtenářského

Pohádky pro Rytíře řádu čtenářského napsali a ilustrovali žáci 9.A a 9.B ZŠ Proseč - školní rok 2009/2010 jako součást projektu k rozvíjení čtenářské gramotnosti připraveného pro žáky 2. ročníku naší školy.

Název projektu:

Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“ – viz příloha.

Autorsky se na vzniku pohádek podíleli a ilustracemi je doplnili:

Denisa Nekvindová	pohádka, ilustrace
Alžběta Vopařilová	pohádka, ilustrace
Eliška Košňarová	pohádka, ilustrace
Marek Odvárka	pohádka, ilustrace
Michal Kohoutek	pohádka, ilustrace
Kateřina Jetmarová	pohádka, ilustrace
Andrea Puldová	pohádka
Martina Vodičková	pohádka
Veronika Bílá	pohádka
Tereza Šplíchalová	pohádka
Jiří Chalupník	pohádka, ilustrace
Hana Kusá	pohádka, ilustrace
Dominika Novotná	pohádka, ilustrace
Dagmar Binková	pohádka, ilustrace
Klára Kuchtová	pohádka
Magdalena Zelenková	ilustrace
Radka Osinková	ilustrace
Veronika Pešková	ilustrace
Denisa Rychová	ilustrace
Jana Nováková	ilustrace

OBSAH

Úvod	1
Obsah	2
Čarodejnice Majdinka	3
Rybička 48	5
Človíček	6
Rodinka z Afriky	7
O statečném hrnčíři	8
Láska je silnější než zlo	9
O červíčkovi Tondovi	12
O unesené stonožce	13
O krásné kopretince	14
Závod u lesa	16
Bratři a slepice	17
O princezně Heleně	18
Ježeček Dubníček	19
Kouzelný strom	20
Brok a Micka na hradě Kašperk	23
Příloha	24

Čarodějnice Majdinka

Napsala a ilustrovala Denisa Nekvindová

Byla jednou jedna stará a zlá čarodějnice, která se jmenovala Radmila. Jednoho temného dne se jí narodila dceruška Majdinka. Radmila se podívala na svojí milovanou dcerku a vykřikla: „To není moje dcera, ta vypadá jak Alenka z říše divů, ne jak zlá čarodějnice po mamince.“

Uběhlo pár let a Majdinka povyroستla. Nebyla to vůbec zlá čarodějnice po matce, ale byla hodná a navíc krásná. Zlá matka se jednoho dne rozčilila a uvařila lektvar, aby z její dcery byla čarodějnice, jako je ona. Zatímco Radmila vyráběla lektvar, Majdinka pomáhala lidem. Jednou pomohla i mladému muži, o kterém netušila, že je to princ Ota. Když se Ota podíval do její krásné tváře, věděl, že je to ta pravá, avšak netušil, že je to čarodějnice. Mladá a krásná Majdinka se vrátila domu, kde bylo na stole prostřeno. Myslela si, že pití, které měla nalité v pohárku, je víno, napila se, ale najednou se jí udělalo špatně a točila se jí hlava, bolelo ji břicho. Další den se Majdinka probudila a byla jak vyměněná. Letěla na koštěti do vesnice a všude tropila samé hlouposti. Princ, který se do ní zamiloval, ji spatřil a běžel za ní. Avšak brzy zjistil, že to není jako dřív, a tak pospíchal za ženou, která na trhu prodávala červená jablka. Princ se jí ptá: „Paní, copak se s ní stalo? Včera byla úplně jiná.“ Paní mu odpoví: „Mladý princi, vy nevíte, že je to mladá čarodějnice, dcera té zlé Radmily z lesa? Vůbec nevím, co se s ní stalo, ona byla tak úplně jiná než její matka. Kdo ví, jestli jí nepodala nějaký lektvar, aby byla zlá jako ona.“ Princ ani neodpověděl a běžel do lesa za Radmilou. Stará Radmila se podívala do kouzelné koule a spatřila prince, jak k ní běží. Hned začala čarovat, aby se k ní Ota nedostal. „Hupky dupky dorotky, ať se zjeví velká chatka.“ Princ byl zvědavý, a proto vstoupil do chatky, kde uviděl starou paní, a tak se jí zeptal na cestu k Radmile. Ta stará paní byla ale převlečená Radmila a ta se ho zeptala: „Nemáte hlad, princi?“ Princ na to odpoví: „Jak víte, že jsem princ? Děkuji, hlad nemám, spěchám, abych zachránil dceru zlé čarodějnice.“ Rychle utekl a běžel dál hledat Majdinku. Stará Radmila se velice rozzlobila a rychle nasedla na své létající koště. Letěla lesem, až spatřila prince. Jen co ho zahlédla, začala odříkávat kouzlo: „Honem, lesy, pojd'te sem a pomozte mi s Ot'asem.“ Stromy se začaly hýbat a Otu zajaly. Zatímco se snažil utéct ze zajetí stromů, Majdinka doma vařila lektvary proti lásce. Stará Radmila letěla k Majdince, aby zkontrolovala dceru. Mezitím princ bojoval se stromy, vytasil meč a tu se stromy se strachem stáhly.

Když se opět Radmila podívala do koule, uviděla, že stromy už svůj úkol splnily a prince zabily, ale všechno bylo úplně jinak. Radmila byla spokojená a letěla zpět do města. Princ mezitím spatřil chatku staré čarodějnice a vešel dovnitř. Mladá čarodějnice zrovna usnula na peci. Ota šel potichoučku, aby ji nevzbudil. Rozhlédl se a uviděl spousty sklenic, v kterých byly různé lektvary. Byl tam také nápoj proti lásce, proti dobru a proti kráse. Najednou ho napadlo, že by mohl uvařit lektvar proti zlu. Přečetl si návod a rychle se do toho pustil. Do hrnce přidal babské ucho, jelení kopyto, jitrocel a netopýří krev. Nápoj nalil do pohárku a schoval se. Za chvíli se Majdinka probudila a měla velikou žízeň. Na stole spatřila plný pohárek, a tak se

napila. Svět se s ní zatočil, udělalo se jí nevolno, ale princ vyběhl z kouta a včas ji chytil do náruče. Dal jí napít vody a pak oba rychle zmizeli z chaloupky.

Cestou se minuli se starou čarodějnici. Princ s Majdinkou si vzali s sebou ještě trochu lektvaru proti zlu. Stará čarodějnice se vrátila domů, ale nikde svojí dceru nenašla. Rychle proto opět nasedla na koště a letěla na zámek, kde už všichni slavili návrat prince a Majdinky. Ale král najednou spatřil Radmilu a tu nevěděl, co má dělat. Majdinka si ale vzpomněla, že si s sebou vzali trochu lektvaru proti zlu. Princ přinesl džbán s vínem a Majdinka do něj nalila lektvar. Za tu chvíli však stará čarodějnice přiletěla přímo k ní a silně jí stiskla ruku. Majdinka povídá: „Ale maminko, radši mě pusťte a dejte si s námi trochu vína.“ Radmila vínu neodolala a celý džbán vypila. Udělalo se jí také velice nevolno, ale starý král ji zachytil do náruče.

Po několika týdnech byla veliká svatba. Princ s Majdinkou měli spolu tři krásné děti a teď žijí na zámku šťastně a spokojeně.

Rybička 48

Napsala a ilustrovala Alžběta Vopařilová

Za tolika horami a řekami, že byste to na prstech nespočítali, se rozprostíralo jezero, jehož jméno je příliš dlouhé, aby si ho někdo zapamatoval. Nicméně jezero tu leželo, a i když nebylo na žádné mapě, spoustu rybiček a mnoho jiných zvířátek tu žilo šťastný a spokojený život.

Na okraji korálového útesu se před patnácti lety narodila malá rybka. Rodiče Radka a Patrik mu dali jméno Ondra. Když Ondra povyrostl, stalo se jeho největším snem být závodníkem. Obdivoval všechny velké závodníky, kteří dokázali vyhrát pohár Rychlé ploutve, protože to byla ta největší pocta, nejúžasnější sen každého závodníka. S kamarádem Filipem si postavili svou závodnickou dráhu, na které jezdili. Každých pět let se v blízkém městečku konal konkurz, který dvěma nejlepšími závodníkům umožnil závodit s nejlepšími závodníky z celého jezera. Konkurz se konal za dva měsíce. Ondra i Filip se chtěli přihlásit, usilovně trénovali na dráze, kde byli každou volnou chvíli. Jenže když Ondra přinesl dalšího žraloka (u nás pětka), maminka už se rozzlobila: „Už toho mám dost, neustále jsi někde venku a vůbec se neučíš!“ A když uviděla tu poznámku za nesplnění úkolu, prohlásila: „Na žádný konkurz nepůjdeš. Budeš doma.“

Jenže Ondra se nechtěl tak snadno vzdát a utekl oknem. Teď už oba, Ondra i Filip, pluli zase domů. Povídali si, jak uspěli. K jejich obrovské radosti byli vybráni jako dva nejlepší závodníci. „Ještě si vymyslíme závodnická jména, aby věděli, co

mají napsat na pohár,“ přemýšlel Filip. Ani si to neuvědomili a už byli doma a loučili se: „Tak ahoj, Filipe. Příští týden na závodě.“

Maminka se na Ondru hodně zlobila, ale nakonec souhlasila, že ho s tatínkem odvezou na závod.

V den závodu se s Filipem sešli v přípravné kabince a oba byli velice nervózní. Filip si vymyslel jméno Rychlík. Moc originální to nebylo, protože jejich soupeři si říkali např. Rychlá ploutev nebo Rychlorybka. Ondra vymyslel Rybička 48, našel to jméno v knize o závodech. „Všichni závodníci se připraví na start,“ zaznělo z dráhy.

Ze všech stran začali na dráhu připlouvat závodníci, diváci nadšeně tleskali a povzbuzovali. „Připravit,“ zaznělo opět. „Pozor,“ a už jen: „Teď!“ Všichni vyrazili kupředu. Ondra sice zrychlil, ale ještě bylo stále hodně závodníků před ním. Komentátor hlásal: „Ještě tři kola.“ Další závodník ho předjel a tím mu zablokoval cestu. Potom ale náhle zatočil doprava a do někoho narazil. Jak Ondra zjistil, narazil ten závodník do Filipa a zablokoval mu cestu. Ondra věděl, že by Filip mohl vyhrát, ale nikdy si to nechtěl připustit, protože by Filip byl lepší než on. Chvíli se rozmýšlel. Ještě trochu zrychlil a vjel mezi Filipa a druhého závodníka, prudce zatočil doleva. Závodníka strhl z tratě, ale už nestačil svoji střemhlavou jízdu vyrovnat. Ucítil bolest v hlavě a už se všechno rozmazalo a zmizelo, zavíral oči a padal někam do tmy.

Pomalou otvíral oči. Ležel na posteli a kolem něj byl Filip, maminka a tatínek. A už si pomalu vzpomínal. Ten závod. Filip zářil štěstím a začal rychle povídat: „To bylo super, kamaráde. Já díky tobě vyhrál.“ Ondru naplnil zvláštní pocit vítězství. I když on vůbec nevyhrál. Měl ale velikou radost, že se to podařilo Filipovi.

Človíček

Napsala a ilustrovala Eliška Košnarová

Na kraji malé vísky, pod skálou jménem Vidrholec, stála malá, úplně obyčejná dřevěná chaloupka babičky a dědečka Blažkových.

Byli to už staří manželé a uměli se radovat z každého dne a z každé maličkosti. A tak když jednoho dne našli u chaloupky malé opuštěné štěňátko, které se klepalo zimou a kňučelo hlady a bylo celé ucourané, hned

se jim ho zželelo. Vzali tu malou hromádku psích chlupů do chaloupky, aby se o něj

postarali. Nejprve dědeček přinesl škopík s teplou vodou a štěně vykoupali. Babička podala dědečkovi starý ručník, aby štěně vysušil, a pak ho zabalil do staré deky. To už psík vrtěl ocáskem a lísal se k dědečkovi. Babička v tu chvíli vůbec nevěděla, co má dát štěňátku k snědku, pak ji ale napadlo ohřát polévku od oběda. „Snad tomu chlupáči bude chutnat," povídá babička dědečkovi. „I to víš, babičko, že bude, vždyť je hladový jako pes," povídá dědeček. Babička našla malou misku, do ní nalila polévku od oběda a misku přisunula k té malé chlupaté kouli. Malý chlupáč byl opravdu velice hladový, a tak se pustil s chutí do připravené polévky. Babička s dědečkem s radostí pozorovali psíka a přitom přemýšleli, jak mu budou říkat. Najednou se zarazili, když slyšeli: „Mňam, mňam, to je dobrota, mňam, mňam." Babička koukala na dědečka, dědeček na babičku, pak oba na psíka. „To snad mluví ten pejsek, či co?" povídá dědeček. „Ale jak je to možné, vždyť jen kňučel a teď mluví jako člověk, to snad není ani možné," povídá babička. „Čím to?" „To snad bude tou polévkou, byla písmenková!!!" lekla se babička. Jak se tak divili, ani si nevšimli, že pejskovi začali říkat „Človíčku." Jméno Človíček už mu zůstalo. Babička i dědeček byli moc rádi, že mají nového kamaráda. A co víc? Ještě si s ním mohou pěkně popovídat.

A to všechno způsobila velmi chutná písmenková polévka.

Rodinka z Afriky

Napsal a ilustroval Marek Odvárka

Za jedním velkým mořem a mnoha pouštěmi žila v jedné stepi žirafí rodinka. Jmenovali se Alfonsovi. Ještě nenarozený hrdina našeho příběhu se bude jmenovat Franta. Hlava rodiny je „žirafák", tatínek Mirek. Velmi si považuje svého krku, který je nejdelší v celé Africe. Maminka Karla je moc pěkná žirafa a příkladně se stará o svoji rodinu. Tatínek se už moc těšil, až bude mít jednou jeho syn stejně dlouhý krk jako on a stane se jeho nástupcem.

Když se jednoho večera ozval z chýše, kde rodinka bydlela, dětský pláč, byl Franta na světě. Všichni se rychle běželi na miminko podívat, ale zůstali stát mezi dveřmi s otevřenou pusou. Stáli a koukali a koukali, až maminka povídá: „No, je trochu jiný". Tatínek s údivem odpověděl: „Trochu?? Snad trochu víc, ne??" No, no kdyby trochu, ale on byl Franta **dost** jiný! Měl totiž velmi krátký krk. Tak krátký, že nedosáhl ani na tu nejnižší větvičku s čerstvými listy. Tatínka to velice zklamalo, jelikož právě on byl rekordmanem se svým dlouhým krkem. Ale pomalu se uklidňoval. „Však on ještě vyroste".

Dny ubíhaly a František musel jíst jen listy, které mu rodiče natrhali. Jenomže krk ne a ne vyrůst. Když mu bylo už šest let a krk měl stále stejně malý, rozhodli se rodiče, že navštíví afrického, velmi známého a vyhlášeného, šamana. Rodiče omluvili Frantu ze školy, nasedli do svého kabrioletu a jeli. Zanedlouho přijeli k velké chýši. Měli štěstí, nebyla dlouhá fronta. Když přišli na řadu, ocitli se v ordinaci. Šaman vypadal zvláště. Měl blondáté vlasy, velké brýle, v uších náušnice a v nosu zabodnutou kost. Šaman se na Frantu podíval a hned věděl, oč jde. Tak malý krk nešlo přehlédnout. A tak řekl rodičům: „Jděte prosím na chvíli ven“. Rodiče odešli a šaman začal s léčbou. Položil Františka na lehátko. Zhasl a začal mumlat zaříkávadlo. Zaříkával a zaříkával a zaříkával a....už to začínala být nuda, když tu náhle rozsvítil. Mrkl na Frantíka a vykulil oči. Nic se totiž nestalo. Krk byl pořád stejně malý. A tak řekl: „Zkusíme to znovu“. Po dlouhém zaříkávání opět rozsvítil a zase nic. Zkoušel to pořád a pořád dokola a nic a nic. Krk se nezměnil. Tak tedy šaman zavolal rodiče, sdělil jim tu smutnou zprávu. Nedalo se nic dělat, rodiče i s Frantou se tedy vydali zpět domů.

Cestou se zastavili v trafice u želvy pro noviny. Doma si je tatínek začal teprve číst. A co nevidí!!! Byla vyhlášena nová soutěž o nejzajímavější žirafu. Okamžitě Frantu přihlásil a on soutěž s přehledem vyhrál.

Sice nebyl tatínkův nástupce, ale měl naopak nejmenší krk v Africe. A pokud mu nevyrostl, tak je rekordmanem dodnes.

O statečném hrnčíři

Napsal a ilustroval Michal Kohoutek

Bylo jednou jedno městečko jménem Opukov. V tom městečku žili hodní lidé, až na dva hostinské, kteří šidili lidi. Ti dva si shromažďovali všechny peníze, o které ošidili poctivé lidi.

Muž, kterého ošidili, je proklel strašnou kletbou. A od té doby tam začalo strašit, dokud jim někdo nevypráší kožich.

Po delší době si hostinec koupil Josef Sud, který měl krásnou dceru. Za ní chodil chudý hrnčíř. Sudovi se to ale nelíbilo, a tak jim to zakázal. Té noci začalo opět strašit, a tak

hostinský řekl: „Dám dceru tomu, kdo zbaví můj hostinec strašidel.“ Hrnčír se o to chtěl samozřejmě pokusit a stejný úmysl měl i zbabělý syn starosty, Lumír Mastek z Opukova. Lumír se vydal do hostince, kde se schoval do sudu a tam také usnul. Poté do hostince přišel hrnčír. Sotva se usadil, odbila půlnoc a začalo strašit. Podlaha se zbarvila do ruda, vyvalil se mohutný dým a zpoza dýmu vyjely dvě dřevěné rakve. Za strašného skřípání z nich vylezla plesnivá strašidla.

Začala strašit, dělat nepořádek, až se hrnčír rozzlobil. A jak strašidlům vyprášil kožich, stali se z nich andělé. Poděkovali za vysvobození a dali mu hrnec plný peněz, které nashromáždili podváděním a nekalými činnostmi. Hrnčír byl ale tak vyčerpaný, že okamžitě usnul. A to byla Lumírova chvíle. Vylezl ze sudu, sebral poklad a pelášil s ním za Sudem žádat o ruku jeho dcery.

Hrnčír se probudil až ráno A poklad? Ten měl Lumír. Hrnčír vyběhl ven a začal se hádat: „Já zbavil hostinec strašidel a ten poklad je můj.“ Hostinský mu to ale nevěřil. Najednou se však objevili dva andělé, což byla ona vysvobozená strašidla. Hostinskému vše po pravdě dosvědčili: „Nás vysvobodil hrnčír a poklad je jeho“. Tak se všechno vyřešilo a hrnčír mohl požádat o ruku hostinského dcery. A zbabělý Lumír? Ten utekl s ostudou.

A pak byla svatba. To byla krása a těch dětí, co měli. A možná, že tam žijí ještě dnes.

Láska je silnější než zlo

Napsala a ilustrovala Kateřina Jetmarová

Nedaleko rybníka s průzračně modrou hladinou stála a možná tam ještě stojí malá dřevěná chaloupka s hezky upravenou zahrádkou. V chaloupce žila se svojí babičkou krásná, ale velmi chudá dívka Verunka. Peněz neměly nazbyt, a tak sháněly práci, jak se dalo.

Jednoho dne k rybníku zavítal pohledný chlapec na bílém koni. Jakmile spatřil Verunku, už z ní nemohl oči spustit. Ta právě na zahrádce zalévala květiny, prozpěvovala si a vůbec si nevšimla toho, že se na ni někdo dívá. Chlapci to nedalo a rozhodl se dívku oslovit. Přijel blíž k chaloupce, pozdravil Verunku, představil se jako Jakub a zeptal se jí, jestli by se u nich nenašlo něco k snědku. Verunka, i když věděla, že nemají jídlo navíc, pozvala Jakuba dál a dala mu polévku od oběda. Verunce se Jakub také hned na první pohled zalíbil. Zatímco si Verunka s Jakubem v chaloupce povídali, babička chodila po lese a sbírala lesní jahody, z kterých její vnučka pekla výborné buchty. Když se babička vracela do chaloupky, byla už téměř tma, ale už z dálky viděla stát před svou chaloupkou krásného bílého koně s dlouhou zlatou hřívou, která svítila do tmy. Velice se tomu podivila a již z dálky volala: „Verunko, už jsem doma, pojd' mi pomoc s košíkem!“ Verunka vyběhla z chaloupky, usmála se na babičku a povídá: „Babičko, máme návštěvu.“ Babička se udiveně zeptala: „Kdopak k nám zavítal na tak opuštěné místo?“ „Jmenuje se Jakub a

je moc milý. Vydal se do světa, aby se něčemu přiučil a narazil na naši chaloupku,“ řekla rozzářeně Verunka a vedla babičku do světnice, kde seděl za stolem Jakub. Babička se záludně pousmála na Verunku, protože jí Jakub také hned padl do oka a nabídla mu, jestli u nich nechce přenocovat. Jakub souhlasil, a tak mu ustlali na půdě na seně. Chvíli si ještě všichni tři povídali a pak se rozhodli, že půjdou spát.

Když všichni usnuli, ozvaly se před chaloupkou kroky. Verunku to probudilo, a tak se šla podívat ven. A co nevidí. Kolem chaloupky chodí stará ošklivá čarodějnice. Verunka se velice polekala a utíkala zpátky do chaloupky. Ale bylo už pozdě, čarodějnice ji spatřila a proměnila ji v dýni, kterou odnesla do své chatrče hluboko v lese u Černé skály.

Ráno se Jakub s babičkou probudili a hned začali Verunku všude hledat, ta však nikde nebyla. Babička si zoufala, srdce jí málem steskem puklo a Jakub byl také smutný. Rozhodl se ale, že Verunku stůj co stůj najde. Nejtěžší bylo, že ani babička, ani Jakub nevěděli, kde začít, a tak znovu hledali všude kolem chaloupky, poblíž v lese, u rybníka, ale pak Jakub zaslechl, jak mu rákosí jemným hláskem šeptá: „Verunku najít chceš? Tak tu nestůj a k Černé skále běž!“ Jak to uslyšel, rychle utíkal za babičkou. Ta mu začala vyprávět všechno, co ví o Černé skále. „Říká se, že v Černé skále má své doupě stará ošklivá čarodějnice, která ze závidění ubližuje všem hezkým dívkám v okolí. Myslela jsem si, že jsou to jen staré povídačky, kterými se straší děti, až do té doby, než zmizely dvě dívky z vesnice. Od té doby jsem strachem celé noci nespala, bála jsem se, aby mi neodvedla i mou Verunku. A co se stalo?

Verunka je pryč!“ řekla skoro plačící babička. „Neplakejte, babičko, já Vám Verunku přivedu zpět, nebojte se,“ řekl Jakub a objal babičku.

Babička sbalila Jakubovi do šátečku zbytek jahodových buchet, které ještě Verunka stihla večer upéct, a Jakub se vydal na cestu. Z dálky ještě slyšel, jak na něj babička volá: „Dej na hlas svého srdce!“

Zatímco Jakub jel na svém koni k Černé skále jako o závod, zlá čarodějnice proměnila Verunku zpět a nařídila jí: „Uklid’ světnici, zatop v kotli a nakrm mojí tarantuli Žofinku!“ Verunka celá uplakaná vstala ze špinavé země a šla dělat, co jí zlá čarodějnice nařídila. Čarodějnice jí naschvál podrážděla nohy, házela na ni pavouky a to všechno jenom ze závidění nad Verunčinou krásou. Lidé říkali, že čarodějnice kdysi milovala krále ze

sousedního království, ale on ji pro její ošklivost a zlost nechtěl a vzal si krásnou

dívku, jako je třeba právě Verunka, a od té doby se čarodějnice prý mstí všem hezkým a mladým dívkám.

Jakub ujížděl na svém koni a v dálce již viděl vrchol Černé skály, která byla zahalena mlhou. Večer dojel konečně ke skále a slezl z koně. Rozhlíží se a přemýšlí, jak se dostat na vrchol skály, kde je uvězněná Verunka. Najednou slyší, jak mu voda z potůčku, který protéká Černou skálou, šeptá: „K Verunce se dostat chceš? Tak ulom větev, co na pravé straně nalezneš. Do vody ji vlož a hned budeš mít k Verunce se dostat příležitost.“ Jakub se na chvíli zarazil, ale pak hlas poslechl. Dal větvičku do vody a rázem z něj vyrostl žebřík až pod vršek skály. Velice se tomu podivil, ale potom se rozeběhl a šplhal po dřevěném žebříku až na vršek skály za Verunkou. Ta zatím vařila v kotli stařeně polévku k večeři. Stařena ležela v zaprášeném houpacím křesle, usínala a na rameni jí seděla černá kočka s očima černýma jako rozpálené uhlíky. Jakub vyšplhal až na skálu před vchod doupěte. Když se podíval dolů, zatočila se mu hlava a málem spadl, v poslední chvíli se však zachytil rukou za větev, která trčela ze skály. Vyšplhal se znovu nahoru a už se nerozmýšlel a vtrhl do doupěte. Nejdříve se plazil v bahně, úzkým tunelem, potom šel ještě chvíli tmavou kamennou chodbou, kde na stropě trčeli netopýři hlavou dolů, a nakonec šel po schodech a už z dálky slyšel, jak ošklivá stařena podřimuje.

Došel k velkým kovovým dveřím a potichu je otevřel. Dveře byly rezaté, a tak trochu zaskřípaly, ale čarodějnici to neprobudilo. Spala hlubokým spánkem. Jakub nakoukl pomalu do dveří, uviděl ji a za ní spatřil Verunku. Srdce se mu radostí rozbušilo. Rychlou, ale tichou chůzí spěchal za ní. Verunka ho spatřila a radostí téměř vykřikla, ale v pravou chvíli zmlkla. „Jakube, já jsem tak ráda, že tě vidím, ani nevíš jak! Pojď honem, musíme jít, než se probudí!“ naléhala Verunka. „Ne, musíme ji zastavit, nemůžeme dovolit, aby ubližovala ostatním dívkám a dál na světě škodila,“ odpověděl Jakub. Verunka tedy souhlasila. Ale jak? Pak ji napadlo, že by mohli přidat do polévky, kterou pro čarodějnici vařila, lektvar, jež měla položený na zaprášené polici. Lektvar tedy přilili do kotlíku a zamíchali. Domluvili se, že Jakub se schová za starou dřevěnou skříň a Verunka nalije čarodějnici polévku, jako by se nic nestalo. A tak tedy udělali.

Stařena se zanedlouho probudila a poručila Verunce nalít polévku do hliněné misky. Ta ji nalila a čekala, co se bude dít. Ale nedělo se nic! Verunka znervózněla a čarodějnice to poznala. Jakub se o ni začal bát a omylem zakopl o vázu a ta se rozbila! Čarodějnice zpozorněla a tu Jakuba uviděla. Hned začala křičet: „Odsud se živí nedostanete!“ Verunka se snažila dostat za Jakubem, ale stařena ji chytla za vlasy a přitáhla k sobě. A už se chystala proměnit ji v kysu. Jakub nemohl Verunce pomoci, poranil si nohu o rozbitou vázu a nemohl vstát ze země.

Čarodějnice se už chystala vykřiknout zaklínadlo..... když v tom zbledla a proměnila se v malou bílou myš. Jakmile ji zahlédla kočka, tak se za ní rozběhla a chytla ji. Verunka celá vyděšená přiběhla k Jakubovi a vlepila mu pusku na tvář. Pomohla mu vstát, ale teď zase nevěděli, jak se dostanou dolů z vysoké skály. Po chvíli uslyšeli šepot větru: „Dostat dolů se chcete? Tak koště vezměte, sedněte a jeďte!“ Verunka s Jakubem poslechl, opatrně sedli na koště a letěli dolů pod skálu. Tam na ně čekal Jakubův věrný kuň. Nasedli na něj a pospíchali za babičkou. Ta seděla před chaloupkou na lavičce a doufala, že se jí Verunka s Jakubem brzy vrátí.

Čekala až do západu slunce, a když se rozhodla, že vstane a půjde dovnitř do chaloupky, slyší od rybníka dupot koně. A tu již zahlédla Verunku v Jakubově náruči, hned se celá rozzářila: „Verunko! Vnučko moje, ty ses mi vrátila! Ani nevíš, jaký strach jsem měla!“ řekla babička a radostně objala Verunku. „Já jsem se tak bála, babičko moje, ale Jakub mě zachránil. My se máme rádi, babičko!“ řekla Verunka a chytla Jakuba za ruku a ten jen přikyvoval a usmíval se. Potom šli do chaloupky a celý večer si povídali.

A za tři týdny byla svatba, sice ne veliká, ale krásná. Verunka s Jakubem byli šťastní a babička také. Opravili si chaloupku a do roka a do dne se jim narodilo krásné zdravé děvče, které se jmenovalo Anička. Spokojeně si tam žili a jestli nezemřeli, tak tam žijí dodnes.

O červíčkovi Tondovi

Napsala Andrea Puldova a ilustrovala Magdalena Zelenková

V jednom velikém sadě vyrostla krásná jabloň a na ní to nejkrásnější, nejčervenější a nejzářivější jablko.

V jiné části sadu mezitím řekl jednoho dne malý červík Tonda své mamince Maruše, že chce jít do světa. Maminka se velice polekala a vykřikla: „To nééé, já tě nikam nepustím!“ Když ale Tonda dlouho maminku přemlouval, nakonec souhlasila.

Prý at' tedy pozná své štěstí jinde ve světě. Než Tonda vyrazil, maminka mu na cestu upekla raneček buchet, koláčů a všelijakých dobrot.

A Tonda konečně vyrazil. Když došel po dlouhém putování někam do neznáma, uviděl tu nejkrásnější jabloň a na ní to nejkrásnější jablko. Vyšplhal tedy na strom a zaťukal na dveře jablka, ale nikdo mu neotvíral, a tak vešel dovnitř. Byl tam takový nepořádek, že ještě takový jakživ neviděl: „To je hrůza,“ řekl si. V domečku už byl hodnou chvíli, ale stále nikdo nepřicházel. Už se na ten nepořádek nemohl dívat, a tak se pustil do uklízení. Za hodinku to tam vypadalo jako ve škatulce. Když uklidil poslední místnost, vešla do domečku červice Madlenka a řekla: „Co to má znamenat?“ zatočil se s ní svět a z toho všeho omdlela. Tonda ji položil na pohodlnou sedačku a ona se pomalu probouzela z mdlob. Tonda se jí představil a omluvil se, že jí vpadl takhle do jejího domečku, ale že se mu moc líbil. Madlenka se mu také představila a dodala, že takhle krásně uklizený domeček nikdy neměla.

Tonda u Madlenky zůstal a po nějakém čase se vzali a měli spolu spoustu malých červíků.

O unesené stonožce

Napsala Martina Vodičková a ilustrovala Radka Osinková

Na velké, rozkvetlé, krásně voňavé louce žila jedna rodinka. Maminka stonožka, tatínek a malá stonožka Štěpánka. Žili v této krásné louce nedaleko

rybníka, na sedmé kopretině. Malé

Štěpánce byl teprve jeden rok, ale už byla pěkně čiperná. Štěpánka rostla jako z vody a přišel čas jít do školy.

Tam už bylo spoustu zvířátek, se kterými se Štěpánka skamarádila. Třeba zajíček Ušáček, želvička Boženka, had Ferda, kočička Micka, pes Bobík, kůň Blesk a myška Šedivka. Byli to nejlepší kamarádi na

celém světě. Každý den se scházeli ve škole a pokaždé se těšili, až si spolu zase budou hrát. Ostatní zvířátka se prala o hračky, ale tihle v partě si vše půjčovali, nikdy se na sebe nezlobili a nehádali se. Byli to zkrátka kamarádi, jak mají být. Hned ze

školy utíkali všichni rychle domů, aby si mohli jít hrát společně do parku na kraji voňavé louky blízko rybníka. Hráli si na slepou bábu a také na schovávanou a všichni se u toho náramně bavili. Až do chvíle než..... Až do chvíle, než se to stalo. Anička, ta nejzlobivější holčička z vesnice, vzala Štěpánku do ruky a utíkala s ní rovnou domů. „Co budeme dělat?“ říkala si zoufalá zvířátka. „S kým si teď budeme hrát?“ A tak přemýšleli, jak zachrání Štěpánku. „Už vím, něco musíme udělat, přece ji tam nenecháme,“ řekla Micka a ostatní s ní souhlasili. Vyrázili přímo cestou, kudy šla Anička. Když přišli až k jejímu domu, zjistili, že je Štěpánka zavřená v malé krabici na skříni v dětském pokoji. V tu chvíli kamarádi nevěděli, jak Štěpánku osvobodit, když je tak vysoko. „Už vím,“ řekla Micka, „poslouchejte,“ a domluvili si plán, jak ji osvobodit.

Kůň Blesk se postavil ke skříni, na něho vyskočila Micka a na Micku se vyškrábala myška Šedivka a z ní vyskočila až nahoru na skříň. Dole už zatím čekali: zajíček Ušáček, had Ferda, želvička Boženka a pejsek Bobík. „Tak můžeme!“ zvolal Ferda s Bobíkem. Shodili krabici i se Štěpánkou. „Je to dobré, chytli jsme ji,“ zvolal Bobík a všichni utíkali i se Štěpánkou rychle od domu.

Zpět se vrátili až pozdě večer. Rodiče se na ně moc zlobili, ale když jim zvířátka vypravovala, co se vlastně stalo, rodiče byli rádi, že to takhle dopadlo. A jestli neumřeli, tak tam nejspíše žijí až dodnes.

O krásné kopretince

Napsala Veronika Bílá a ilustrovala Veronika Pešková

Byla jedna velká louka uprostřed lesa. Na té louce rostlo spousta krásně zbarvených květin, ale žádná kopretinka. Až jednoho dne vyrostla malá rostlinka, byla to kopretinka.

Časně z rána, když ostatní květiny ještě spaly, se kopretinka vzbudila. Otevřela svá krásná očka a rozhlédla se po louce. Zjistila, že není na louce sama. Dívala se, rozhlížela se a prohlížela si, jak krásný je svět. V jednu chvíli se probudila květinka, která rostla přímo vedle kopretinky. Podívala se na kopretinku a povídá jí: „Ahoj, já jsem sedmikráska. Kdo jsi ty?“ kopretinka se podívala, kdo to na ni mluví, a pak povídá: „Ahoj, já jsem kopretinka. Před chvílkou jsem vyrostla a vůbec nevím, jak to tady chodí.“ Sedmikráska se dívala na smutnou kopretinku, která se zoufale rozhlížela po louce. Sedmikrásce se nelíbilo, jak je kopretinka smutná, a tak jí povídá: „Nebud’ smutná, já ti poradím a povyprávím, jak to tady chodí, a uvidíš, že to bude v pořádku.“ Kopretinka odpověděla: „Děkuji ti mnohokrát. Jsem ráda, že je na mě někdo tak hodný jako ty. Sedmikráska se ke kopretince otočila a začala jí vyprávět o tom, jak to na tom světě chodí: „Na světě to není tak jednoduché, jak si myslíš. Nikdo z nás není na louce napořád. Jednoho dne přijde člověk a utrhne si tu kytičku, která se mu bude líbit.“ Kopretinka poslouchala a nevěřila tomu, co slyší.

Chvíli přemýšlela a najednou řekla sedmikrásce: „Myslela jsem si, že svět je samá legrace a ono to s námi všemi skončí takhle.“ Kopretinka z toho byla smutná a přemýšlela, jak by šlo zabránit smutnému osudu kytiček. Byl večer a kopretinka se sedmikráskou propovíдалa celý den. Dozvěděla se spoustu nových věcí a na smutný osud kytiček zapomněla. Ráno, když se kopretinka vzbudila, zjistila, že trochu vyrostla. Hned to chtěla oznámit sedmikrásce, ale najednou zjistila, že krásný květ sedmikrásky je pryč. Kopretinka nevěděla, co má dělat. Bála se, aby se sedmikrásce něco nestalo, a tak začala plakat. V tu chvíli jí nějaký jemný hlásek oslovil: „Neplakej, já ti povím, kde sedmikráska je. Ráno, než ses vzbudila, se přes louku

prohnaly děti a sedmikrásku si odnesly. Mám ti vyřídit, aby ses nebála a byla šťastná.“ Kopretinka si vše vyslechla a poděkovala za zprávu. Uběhly dva dny a kopretinka byla stále sama a nevěděla, co má dělat. Strašně se nudila. Chtěla jít za jinými kytíčkami, ale nemohla, kořeny ji nepustily. Házela sebou, škubala se, ale k ničemu jí to nebylo, pořád stála na stejném místě. Byla smutná a nevěděla, s kým si má popovídat. Uběhl další den a vedle kopretinky vyrostla malinká rostlinka. Stála na stejném místě, jako stála sedmikráska. Kopretinka byla ráda, že nebude sama, protože chtěla dát kytíčce rady, které znala od sedmikrásky. Jenže než se rostlinka vzbudila, přeběhl přes louku člověk. Nejprve si kopretinky nevšiml, ale pak ji zahlédl, jak se krčí

v trávě. Shýbl se a opatrně kopretinku utrl, aby ji nepoškodil. Kopretinka nevěděla, co se děje, ale netrvalo dlouho a uvědomila si to. Člověk držel kopretinku vysoko nad zemí. Chtěla utéct, ale nemohla, ten člověk ji držel pevně, aby mu nespadla. Chvíli se nesla a pak spatřila velký dům, kde člověk bydlel. Poté, co vešli do domu, vložil ji člověk do vázy na stole. Kopretinka se napila vody a upravila si všechny své lístky. Pak si všimla, že ve váze není sama. S údivem, překvapením i radostí zjistila, že kytíčka, která je vedle ní, je sedmikráska. Povíдалy a vyprávěly si vše, co zažily. Byly nesmírně šťastné. Člověk se o obě květiny pečlivě staral. Každý den jim měnil vodu a dopřával jim každý den čerstvý přísun vzduchu.

Byly šťastné a plné života a pokud neuvadly, jsou v té váze dodnes.

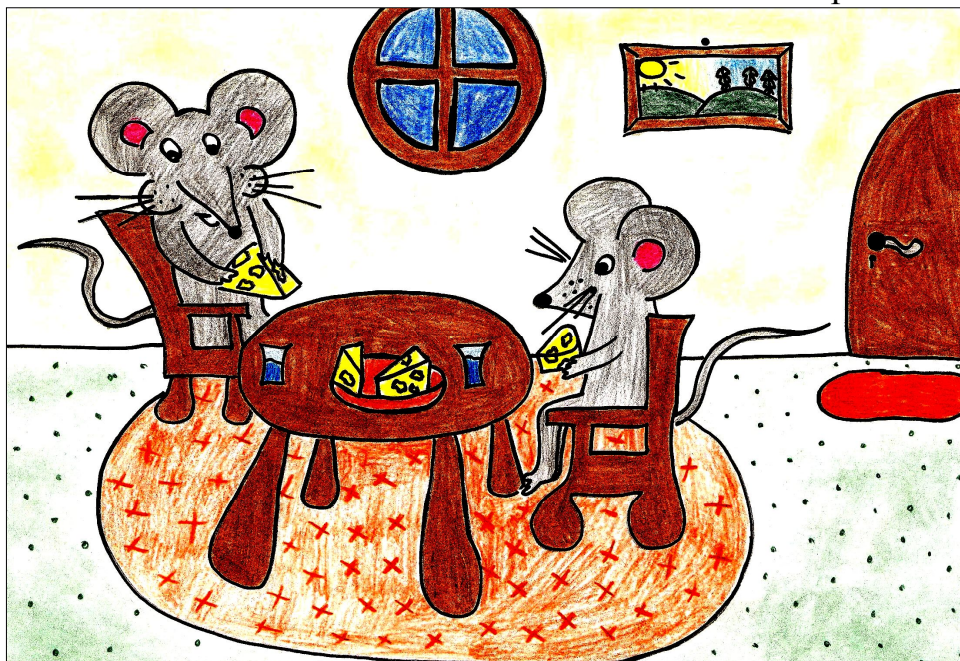
Závod u lesíka

Tereza Šplíchalová a ilustrovala Denisa Rychová

Žilo, bylo na kraji lesíka deset lesních kamarádů. Ti kamarádi bydleli každý ve svém domečku. Jmenovali se žabák Fred, veverka Terka, myšák Stuart, zajíc Erny, jezevec Arnošt, dva medvědí bratři - Pepík a Kubík, divočák Ernest, pavouček Šarlotka a nakonec slunéčko sedmitečné Lýdie. Ti se jednou slunečného dne rozhodli, že uspořádají závody.

Jako rozhodčího si vybrali moudrého výra, který bydlel na nejvyšším stromě v lesíku. Poprosili ho, aby utvořil družstva. Ta pojmenoval „kopretinové“ a „pampeliškové“. Do kopretinového družstva výr zařadil žabáka Freda, myšáka Stuarda, jezevce Arnošta, pavoučka Šarlotku a mēďu Kubíka. V pampeliškovém družstvu byli všichni ostatní.

První disciplína bylo plavání. Výr je tedy seznámil s pravidly. Ten, kdo se první dostane k protějšímu břehu, získává pro svoje družstvo bod. Které družstvo získá nejvíce bodů, vyhrává. V prvním závodě získal bod pro svoje družstvo žabák Fred. Další disciplína byl skok vysoký, ve kterém vítězí zajíc Erny. Takto se postupovalo dále v různých disciplínách. Na konci závodu se spočítaly body a výr zjistil, že oba týmy mají stejný počet bodů. Proto vyhlásil rozhodující utkání. A to bylo přetahování družstev. Výr sehnal lano a uprostřed uvázal červený šátek. Postavil se k šátku a družstva se zařadila na svou stranu. Na pravé straně bylo kopretinové

družstvo a na druhé bylo pampeliškové družstvo. Přetahovaná začala. Problém byl v tom, že síly byly nerozhodné. „Bodejd’ by ne!“ zarazí výra mēďa Kubík. „Chybí nám myšák Stuart. Musíme ho najít, jinak se nerozhodne, které družstvo je silnější.“ A tak výr

poprosil ostatní zvířátka, ať jim pomohou s hledáním Stuarda. Prohledali celý les, okolí i přilehlé pole, ale Stuart nikde. Nakonec Kubíka napadlo, že by mohl být u své sestřenky Rozárky. Tak se tam tedy vydali. A měli pravdu. Stuart seděl s Rozárkou u stolu a jedli sýr. Stuart měl plnou pusku sýru, že mu málem zaskočilo,

když tam všechny uviděl. Výr se ho zeptal, co tu dělá, proč nesoutěží a myšák smutně odpověděl. Řekl mu, že ho Kubík z tohoto závodu vyloučil, že by jim stejně nepomohl, že malá myš nemá žádnou sílu. A Stuartovi to bylo moc líto, a tak se raději schoval k Rozárce. Výr mu nakázal, aby se s nimi vrátil a dokončil závod. Myšák tedy poslechl, vrátil se a závod mohl konečně začít. Zvířátka se zařadila a začala tahat za lano. Myšák se do toho opřel vši silou a šátek byl ráz dva na jejich straně. Kopretinové družstvo tedy vyhrálo. Výr pogratuloval vítězi a předal pohár Kubíkovi. Ten se myšákovi omluvil, že to tak nemyslel, a předal mu pohár. Stuart mu poděkoval a omluvu přijal. Byli to přece kamarádi a ti si mají odpouštět. Nakonec výr poprosil zvířátka, aby mu pomohla s úklidem tratě.

Když vše uklidili, začalo se rychle stmívat. Výr se s nimi rozloučil, popřál jim dobrou noc a všichni se rozešli do svých domečků. Každý si v postýlkách liboval, jaký to byl krásný den.

Bratři a slepice

Napsal a ilustroval Jiří Chalupník

Na samotě, v hlubokém a tmavém lese, stála malá téměř zchátralá chalupa a v ní žili v bídě dva bratři. Rodiče jim dávno zemřeli a bratři se museli živit sami, jak se dalo. Na živobytí neměli, jen tak, že neumřeli hlady, ani o chalupu se nemohli postarat. Měli jen starou opelichanou kočku a dvě slepice.

Jednoho dne se mladší bratr rozhodl, že půjde zkusit jednu z těch slepic prodat a že za ni třeba

dostane nějaké peníze. Slepice bylo sice bratrům líto, protože jim každý den snesla jedno vejíčko, ale utěšovali se tím, že jim zůstane ještě jedna.

I vydal se mladší bratr se slepicí na trh, ale žádného kupce, který by měl o slepici zájem, nepotkal. Smutně se vracel domů. Starší bratr už na něho s nadějí čekal. Když však uviděl, že se bratr vrací s nepořízenou, ze vzteku, že slepici

neprodal, mladšího bratra vyhnal z domu. Mladšímu bratrovi nezbylo nic jiného, než se slepicí v pytli trmáčet křížem krážem světem. Dlouho se trápil a nevěděl, kam se podít, kam hlavu složit a co jíst. Napadlo ho, že by si mohl slepici upéct a mít z ní nějaký užitek, ale když se na ní podíval, nedokázal to. A tak si řekl, že aspoň není v pustém lese sám a slepice, že za jeho trápení stejně nemůže. A tak zcela vysílen usnul na pasece. Když spal, zdály se mu prapodivné sny. Jako kdyby k němu někdo promlouval a sliboval lepší život. Jenže znáte to, sen je sen, až se vzbudíš, vše zůstane při starém. No a ráno se probudil a vytáhl slepici z pytle, aby si něco sezobla. A co nevidí. Na dně pytle se něco blýská. Ihned po tom zvědavě sáhl a vytáhl zlaté vajíčko. Zářilo, až oči přecházely. Nemohl uvěřit, jaké štěstí ho potkalo. Radoval se, jásal, skákal radostí, že už nikdy nebude žít v bídě. Hned si taky vzpomněl na svého bratra a toužil se s ním o své bohatství rozdělit.

Šťastný se vracel domů. Bratr ho radostně vítal a omlouval se, jak se k němu tehdy zachoval. Spolu se odstěhovali do města, kde si našli malý skromný domeček a tam jim jedna slepice snášela tak dobrá vajíčka, že jim je bylo líto jíst, a tak je prodávali. Druhá slepice snášela zlatá vajíčka, a to mluví samo za sebe. Žili si šťastně až do smrti.

O princezně Heleně

Napsala a ilustrovala Hana Kusá

Za devatero lesy a devatero údolím na vrcholku hory stál krásný zámek. V něm žila krásná princezna Helena s panem králem a paní královnou. Jednoho dne,

když se Helena procházela zámeckou zahradou, uslyšela v dálce slabé volání. Znělo to až z toho nejčernějšího kouta zahrady. Princezna se velice bála, ale i přes ten veliký strach byla zvědavá, kdo to tak úzkostlivě volá. Dodala si odvalu a šla se podívat. V duchu si říkala: „Já to zvládnou, já to zvládnou, jen se nebát.“

Byl to zraněný malý ptáček. Princezna si ho vzala k sobě do komnaty a moc dobře se o něj starala. Nosila mu vodičku, různá zrníčka i obilí, až malý ptáček začal zpívat smutnou písničku. Princezna ze svého pokoje už vůbec nevycházela ven, jen byla stále se svým krásným ptáčkem. Poslouchala ho ve dne i v noci. Její královští rodiče začali mít o svou Helenu strach - nejedla, nepila, jen poslouchala tu píseň.

Když už to trvalo několik dnů, král i královna se rozhodli, že zavolají věhlasnou bábu kořenářku, aby se podívala na princeznu i na ptáčka. Bába přišla, oba si prohlédla, ale nic neříkala. Pak si jen něco vyndala ze svého košíčku a pospíchala do královské kuchyně. Tam spustila: „Všichni kuchaři, kuchařky, kuchtíci a kuchtičky ven z kuchyně!“ Všichni tedy odešli a babka se dala do vaření léku pro nemocnou princeznu a smutného ptáčka. Vařila den i noc, až konečně přišla za králem i za královnou a dala jim odvar ze svých bylin, aby ho dali vypít krásné Heleně i smutnému ptáčkovi.

Když se tak stalo, smutný ptáček se změnil v krásného mládence, který pak polibkem uzdravil Helenu.

Rodiče byli velice šťastni. Helena si mládence vzala za muže a jejich svatba trvala bez přestání tři dny a tři noci.

A jestli neumřeli, žijí na zámku dodnes.

Ježeček Dubníček

Napsala a ilustrovala Dominika Novotná

Na pasece uprostřed borového lesa roste krásný mohutný dub. Zde bydlí v malém domečku pod kořeny ježeček Dubníček. Podél celé paseky stojí malá vesnice s domky ostatních zvířátek. Bydlí tu pospolu a všichni rádi navštěvují moudrého kmotříčka Ježečka. Jeho malý byt je velice útulný. Ve světnici má krásnou malovanou truhlici a v ní různé bylinky na bolístky a neduhy.

Dnes je krásné jarní ráno a zvířátka se probouzejí do nového dne, jenom v jednom domečku je stále zataženo. Je to dům Zajíců. Ježeček se pomalu chystá na louku na první jarní bylinky, krásně kvetou a celá louka je poseta žlutými květy pampelišek. Vezme si tedy košíček a už je před vrátky, když na něho volá paní Zajícová: „Kmotříčku, kmotříčku, prosím vás, pojdte honem k nám, něco se stalo našemu malému Zajíčkovi!“ Kmotříček se honem vydal k Zajícům. Malý zajíček stále pláče a je velice smutný. Kmotříček ho prohlédne, ale nic neshledá. Je mu to divné, a tak stále přemýšlí, co se mu mohlo přihodit. Mamince Zajícové tedy prozatím poradil, ať malému uvaří dobrý čaj a nechá ho v postýlce. Sám se pomalu vydal na bylinky.

Před domečkem Myšáků se zastaví u hloučku mlád'at, která tu skotačí. Hned se zeptá, co dělali včera, aby zjistil příčinu zajíčkova stonání. Malá veverička je hodně upovídaná a kmotříčkovi vypoví celou pravdu. Kmotříček je rád, ale rozhodne se zajíčka trochu potrápit, a proto k nim jde až večer. Ví, že zajíček provedl kmotříčkovi nemilou věc. Hráli s ostatními fotbal a on oříškem rozbil okénko kmotříčkovy komůrky, ale hned se nepřiznal a raději utekl domů a teď předstírá nemoc. Ráno proto raději ani nevylezl z postele.

Večer se kmotříček vydal k Zajícům a tam vidí, že se nic nezměnilo, a tak chvíli dělá jako by nic a stále se na zajíčka dívá a pozoruje ho. Nakonec to zajíček

nevydrží a zahanbeně se přizná a vše po pravdě vypoví: „Pane Ježečku, kmotříčku, já jsem rozbil to okénko u vaší komůrky. Mohl byste mně prosím odpustit?“

Kmotříček Ježeček se trochu zlobí, ale hlavně za to, že si o zajíčka dělala velikou starost maminka. Malý zajíček slíbil, že hned zítra přijde ke kmotříčkovi a společně okénko opraví a pak že půjdou na pampelišky a vyrobí z něho dobrý pampeliškový med proti nachlazení.

Kouzelný strom

Napsala a ilustrovala Dagmar Binková

Bylo nebylo jedno království, ve kterém vládl král Dobromil s princem Oskarem. Už kdysi dávno tam vyrost kouzelný strom. Strom uprostřed lesa měl vždy

krásná šťavnatá jablka. Sára, dcera kováře, si tam chodila uspořádat myšlenky a vyzpovídat se. Strom jí vždy poradil. Kovářova dcera měla tři bratry - Štěpána, Tomáše a Kubu. Vždy ji chránili, protože byla nejmladší. Sára měla také kamarádku Zitu, která byla známá tím, že neudržela jazyk za zuby. Jednou jí Sára prozradila, že kdo se vyzpovídá tomu stromu, hned se mu uleví. Zita to roznesla po celém království.

Začalo tam chodit velmi mnoho lidí. Strom přestal unášet tolik smutku a utrpení, a proto na něm začala růst kyselá jablka a pomalu usychal. Celé království bylo šťastné, jenom Sára ne. Svěřila se stromu, protože jí trápilo, že tak rychle usychá a strom jí odpověděl: „Hluboko v mé dutině je křišťál. Musíš ho vyjmout a donést do královské zahrady, tam je fontána, ale není to jenom tak obyčejná fontána, je kouzelná. Křišťál musíš ponořit do nejvyšší mísy fontány. Pak jej musíš donést zpět.“ „Dobře, udělám to.“ Odpověděla Sára. Vše pověděla svým bratrům a ještě jim řekla, že jestli se nevrátí do západu slunce, tak ať pro ni přijdou. Vydala se na cestu.

Princ Oskar se zrovna zamyšleně procházel v zahradě. Když zahlédl Sáru, jak přelézá zeď do zahrady, schoval se za růže. Stoupl si na kámen a pozoroval Sáru. Ta, když přelezla zeď, rozhlédla se, jestli tam nikdo není, a vložila křišťál do nejvyšší mísy. Křišťál byl černý jako noc, jakmile ho ponořila do vody, rozsvítil se. Z fontány tekla černá voda. Křišťál pak přestal svítit a byl čirý jako voda ve fontáně. Sára tedy vyndala křišťál z fontány.

Kámen, na kterém Oskar stál, se viklal a on si nedal pozor a spadl. Při pádu si poškrábal ruku o růže. Sára se sice polekala, ale pak se začala trochu smát. Oskar se zvedal, ale ne tak nadšeně vzhledem k tomu, co se stalo. Z ruky mu tekla trochu krev. „Co tu děláš?“ řekl princ zvědavě. Sára nechtěla odpovédět, ale všimla si, že princ lehounce krvácí. „Princi, teče vám krev,“ řekla Sára. „Všiml jsem si,“ odpověděl trochu jízlivě. „Já vám to zavážu,“ nabídla se Sára. Vytáhla kapesník a ruku mu zavázala. „Děkuji, ještě jsi mi neodpověděla,“ řekl princ. Vtom na Sáru zavolal její bratr Štěpán: „Sáro, pojď už zpátky.“ Mezitím totiž už slunce zapadlo a bratři se rozhodli, že půjdou Sáru hledat. „Musím jít, princí,“ řekla Sára. „Tak alespoň tvé jméno,“ vyzvídal princ. „Sára,“ odvětila a spěšně přelezla zeď.

Sára poděkovala bratrům, že pro ni přišli, a když se vrátila, vložila kříšťál zpět do dutiny. Strom se rozzářil. Najednou na stromě už nebyla ta kyselá, ale opět sladká jablka a strom byl zase v plné síle. Pak jí strom poděkoval a Sára se s úsměvem na rtech vrátila domů.

Po několik týdnů se vracela do královské zahrady. Vždy si povídala s princem a oba se hodně sblížili. Jednou za princem přijela sestřenka. Oskar ji provázel po zahradě. To ale Sára netušila, a když je uviděla spolu, bylo jí do pláče. Vrátila se zpět ke zdi a přelézala ho ven ze zahrady. Oskar ji zahlédl, rozběhl se za ní a volal, ale marně. Sára už byla daleko. Doma vše bratrům vypověděla, co se v zahradě odehrálo.

Další den se Oskar vydal za Sárrou, ale ona s ním nechtěla vůbec mluvit. Pak vyšli z chalupy její bratři. „Dobrý den, je doma Sára?“ řekl zdvořile. „Je, ale ne pro vás,“ odpověděl mu Kuba rozzlobeně. „To jste si myslel, že sem přijedete na bílém koni a my vás za ní pustíme po tom včerejšku?“ řekl Štěpán. „To ne, ale tak jí prosím dejte alespoň tohle,“ řekl a podal jim kapesník, kterým mu Sára ovázala ruku. Do kapesníku vložil malý lísteček, na kterém bylo napsáno: Byla to moje sestřenka. Tomáš vzal kapesník a odnesl ho Sáře. „Nashledanou,“ řekl princ. „Nashledanou,“ odpověděli bratři a vešli zpět do kovárny. Oskar nasedl na koně a pomalu odjížděl.

Jakmile Sára uviděla kapesník, dala se do pláče. Vzala si kapesník, aby si mohla utřít slzy, přitom z něho vypadl lísteček. Sára si ho pomalu přečetla. Vše jí došlo. Rychle vyběhla z chalupy a rozhlédla se, jestli neuvidí Oskara, ale byl již pryč. Proto se za Oskarem vydala na koni. Když ho dohonila, zajeli ke kouzelnému stromu, aby si mohli promluvit.

Za týden se chystala velká svatba. Pak již spolu žili šťastně, a pokud nezemřeli, žijí tam dodnes.

Brok a Micka na hradě Kašperk

Napsala Klára Kuchtová a ilustrovala Jana Nováková

Ve staré opuštěné chaloupce pod hradem Kašperk žil pejsek Brok s kočičkou Mickou. Společně si v domečku hospodařili, vařili, prali, no prostě žili skoro jako lidé. Dokonce tam měli i starou televizi a rádio, které našli v lese nedaleko hradu. V podhradí žili už několik let, ale na hradě ještě nebyli.

Jednou v neděli, když se k hradu zase táhly davy turistů, připojili se k nim a šli se na hrad podívat. Koupili si vstupenku a pěkně s ostatními následovali paní kastelánku a poslouchali její zajímavý výklad. A jelikož byl výklad dlouhý, hrad veliký, Brok i Micka malí, brzy se unavili a v jednom ze sálů hradu usnuli.

Když se probudili, venku byla tma a po paní kastelánce a návštěvnících ani památky. „Co teď, jak se dostaneme domů? Kudy z hradu ven?“ Honilo se jim jejich hlavičkami. Brok se trochu bál, ale Micka ho utěšovala: „Nic se neboj, vždyť jsem přece kočka, já vidím i v noci. Pojď za mnou, něco vymyslíme.“ A Brok poslušně šel.

Jak tak chodili po hradě, najednou něco zarachotilo. Oba se pěkně lekli. Náhle se rozsvítilo a před nimi stál duch rytíře Huberta. „Co tu děláte a kdo jste vy dva?“ ptal se Hubert. Pejsek a kočička byli jako „opaření“. Nevěděli, jestli je to sen nebo skutečnost. Když se Brok s Mickou vzpamatovali, vysvětlili Hubertovi, jak se věci mají, a protože Hubert byl dobrý duch, na kočičku a pejska se nezlobil. Rozdělal v krbu oheň, aby bylo teplo, a i něco k večeři pro ně našel. A tak si zvířátka s Hubertem povídala. Až se najednou začalo rozednívat a Hubert se s nimi musel rozloučit. Zvířátka poděkovala za pohostinnost a slíbila Hubertovi, že ho zase přijdou o příštím úplňku navštívit.

Když přišli ráno první návštěvníci, Micka s Brokem proklouzli mezi dveřmi tak, že si jich nikdo ani nevšiml. Jen co přišli domů, lehli si do svých postýlek a usnuli. Probudili se až druhý den ráno a těšili se na další úplňek, až půjdou opět navštívit Huberta.

A tak Micka a Brok získali nového kamaráda, za kterým chodili pravidelně, když nastal úplňek, a všem bylo společně velice hezky.

Příloha:

Projekt žáků 9. ročníku pro žáky 2. ročníku

Název projektu: Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“

Cíl projektu: Netradičním způsobem rozvíjet čtenářskou gramotnost, motivovat žáky k autorskému psaní a čtení (9. roč.) a k čtení s porozuměním - interpretace přečteného textu, výtvarné zpracování námětu (9. a 2. roč.)

Termín: prosinec až červen

Předmět: Český jazyk a literatura

Ročník: 9. a 2.

Dílčí cíle na oborové úrovni

2. ročník žák čte literární texty přiměřené věku
rozvíjí dovednost vyprávět o přečteném
seznamuje se základními literárními pojmy
výtvarně vyjádří vjemy a postoje ke skutečnosti na základě vlastního prožitku, podle vyprávění, četby

9.ročník žák zvládá výstavbu souvislého textu a způsoby jeho členění
oživuje vypravování výstižnými jazykovými prostředky
vhodně využívá vědomosti o hláskosloví, spisovné výslovnosti, zvukové stránce věty v psaném i mluveném projevu
charakterizuje literární postavu

Cíle na kompetenční úrovni

Kompetence komunikativní

9. ročník

a) Písemný projev

žák své sdělení vyjádří písemně uceleně, se souvislou stavbou vět, odstavců a celého textu, se zaměřením na věc i s ohledem na svého adresáta a záměr sdělení

b) Ústní projev

před známým i neznámým publikem přednese své sdělení uceleně a srozumitelně; připraví si a použije poznámky tak, aby to jeho vystoupení nerušilo

mluví výrazně, aby sdělil smysl, tempo přizpůsobuje adresátovi i obsahu, ovládá mimiku i gesta

rozlišuje, co chce sdělit, v jaké situaci to sděluje a komu to sděluje, a v závislosti na tom použije vhodné jazykové prostředky

2. ročník

Naslouchání, navazování a udržování kontaktu při komunikaci

vyslechne druhého, aniž by ho zbytečně přerušoval; udržuje s mluvčím oční kontakt

odpoví na položenou otázku, řekne svůj názor na věc

různými způsoby vyjádří své názory, pocity a myšlenky

Kompetence pracovní

9. ročník

Vlastní práce

úkoly plní ve stanoveném termínu; v průběhu plnění úkolu kontroluje dodržení termínu splnění

Hodnocení	rozpozná kvalitní práci a dobře splněný úkol (podle zadání a předem stanovených kritérií); sám nebo ve spolupráci se spolužáky zhodnotí podle předem stanovených kritérií práci ostatních i vlastní práci
Vlastní práce	
2. ročník	postupuje při práci podle jednoduchého návodu, pokud si neví rady, požádá o pomoc spolužáka či učitele
<u>Postup a časové rozvržení</u>	
Prosinec -	1/ po zopakování učiva kapitoly vypravování v rámci slohového učiva žáci 9. ročníku napíší vlastní pohádku a doplní ji ilustrací 2/ učitel práce opraví a spolu s žáky vybere nejzajímavější texty
Leden -	3/ žáci je přepíší na počítači, svážou do složky včetně ilustrací
Únor -	4/ pod vedením učitele si žáci připraví autorské čtení své pohádky (lze i četbu po rolích ve skupinách nebo dramatizaci) 5/ po interpretaci ve třídě vyberou žáci spolu s učitelem 2 – 3 pohádky, které budou žákům 2. ročníku přečteny 6/ žáci si domluví s vyučující 2. třídy termín a hodinu realizace
Duben-	7/ Realizace A/ přítomni jsou všichni žáci tříd 9. A, 9.B a žáci 2.třídy B/ mluvčí 9.roč. – moderátor – vysvětlí, proč právě pro ně byly pohádky napsány /Rytíři řádu čtenářského/ a vyptá se, jaké pohádky znají, kdo jakou nyní čte apod. C/ četba ukázek ze sborníku pohádek 2 – 3 D/ po každé pohádce mají děti z 2. třídy stručně převyprávět, o čem v pohádce šlo, říci, jestli se jim pohádka líbila, které postavy si zapamatovaly.... E/ žáci 9. ročníku sborníček dětem předají s tím, že až si všechny pohádky přečtou a nakreslí k nim obrázky / budou vystavené ve třídě/ pozvou autory pohádek na výstavu ilustrací a na četbu vybraných pohádek, kterou si předem připraví. Toto setkání se uskuteční do 15.6. 2010 F/ žáci 9. roč. se rozloučí a odejdou.
Zhodnocení projektu	Každý žák 2. třídy napíše jednu až dvě věty - své dojmy (některé budou zveřejněny ve školním časopise). Žáci 9. ročníku připraví zprávu do školního časopisu Šotek i Prosečského zpravodaje.

Zpracoval a projekt vedl : Mgr. Zdeněk Pecina